نقاش

اوريـــــدلي مې له چـــا نه دا قصه ده
که مې لـــوستی يوه کتـــاب کې شپه ده

يو نقــاش چې زمـــــانې وو ځــورولې
بې خوبيــــو، لــــوږو، تنـدو کړولې

د هنر کـــرښې يې تلـــلي وې بېځـايه
د نبـــوغ شغـــــله يې پته و له بنـــايه

د آسمـــان له ړندو ستر گـــونه لوېدلې
بدبختـــــۍ او کــــړاووته زيږېـــدلې

د حقيـــرو په حلـــقه کې حقيـــر شوی
د غنــي هنـر ديوان کې فقيـر شوی

يوه ورځ يې لـــوږه زياته شوه په کـــور کې
د چوپيا کـــوزه نسکـــوره شوه په شور کې

که لـــويان وو که واړه وو په فـــرياد شول
ژوند کړی شوه، همه واړه په داد داد شول

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

مور چې ولېدل بې وزله ماشومان خپل
خپل د وېره کتری، په نس وږي بچيان خپل

چې په لوږه ناري وهي غوغا کړی
سر تندی وهي ډوډۍ پسې ژړا کړی

رڼا ورځ يې توره شپه شوه د غمونو
لار ترې ورکه کړه هره خوا مصيبتونو

توفاني ببرۍ شوه واخيسته موجونو
او ښکو ډوبه کړه دنيا شوه د غمونو

پښې لوڅې سر سرتور گريوان شکېدلی
رنگ الوتې شونډې ژېړې مخ شکولی

فريادی په تلوار راغله مصورته
خپل خاوندته د غمونو مفسر ته

ور د مخه شوه ببا کله لمبه ناکه
وی يې اې زړه ډبرينه اې سفاکه

څه د پاره دا د غم نقشونه باسې
کومه ورځ به د بچو تپوس له راسې

ketabton.com - The Digital Library

هغه ونه دا آسمـــــــان او دا دریـــــاب
چې دې کښلی دي د خپـــل زړه په خوناب

هغه ړونـــد چې بې امســـا په لار روان دی
هغه سپـور چې معـــرکه کې په جولان دی

هـــا مـــرغه چې رپـــوي وزر جـوړې ته
هغه زوړ چې لاس بې پـــورته دي توبې ته

دغه نــــور عبث شیان چې رسمــــوې ته
کوم لباس کومې ډوډۍ کومې او ګرې ته

دې بې ځانه تصـــویرونو نه څه غـــواړي
په دې خـــوار فن باندې ولې دومره ویارې

دغـــه دړې عبث ولی رنګـــــــوی ته
دا رنګــــــونه خوشې ولی خرڅـوی ته

په دې خوار دو بې روزی هنر کې څه دی
بې له لوږی او خواری نه چې خـواره دی

ماشومـــــان دې وږی تږی اسکـــــیرلی
بربنـــړ شوی رنځور شوی ځـوریــدلی

ketabton.com - The Digital Library

راولــــی په ژونـــــد وسارو بدی چـــاری
د بې ځـــــان تصویر لپــــاره باسی لاری

ځـان داران دې له بې ځـانونه قربـان کړل
خپل بچیـان دې له خپل لاسه پریشان کړل

دغـه ښنـــګه عاطفه ښنـــګه هنـــر دی
دغـه تیــــــږه ده که زړه د بشـــر دی
نور دې نشم دا رســـوا ژوندون زغمـــلی
نور دې نسم دا حقیــــر هنـــر منـــــلی

د نهنـــګ له خولې نه واخـــله خپله برخه
نه بـــل لور شته نه بله ورخ نه بله کرخه

د همت مــرغه د مــــرد دی ورپسې شه
څه ستومان څه سرګردان شه څه خولی شه

مصــــور چې واورېـــدلی دا خبـــری
لــــه موســکایې توییـــدې دغم شکری

په خنـدا خنـدایې ووی دغـــم یـــارته
د ترخـــه رونـــد د مزلـــــونو وفادار ته

ketabton.com - The Digital Library

همـــــدا نن شپه دمه راکه چې سبـــا شي
ستـــا د زړه او د خـــاطر غوټۍ به واشي

سري طـــــلاوی دولتـــونه به پیـــدا کم
ستـــا په شونـډو به روان رود د خندا کم

دا حقیـــر خلـــک به وبولـــم حقیــــــر
دا غنیـــــــان چې په فطرت کې دي فقیـــر

د فلـــک په زړه کې به وخوټـــــوم وینې
د زمـــــان ستـــرگې به کـــم په ژړا سپینې
ته اوس وځه او مـــا پرېږده اندیښنـــو ته
خپل تصمیم خپـــلو رنځو، خپـــلو غمـــوته

شـــا او خـــوا رانه چاپیر دی ځنځیــــرونه
په کــــړیو کې مې ســـوځي سره اورونه

پښې تـــړلی خـــوله تـــړلی لاس تـــړلی
د نجــــــات ورونه له کـــوز و پاس تـړلی

لـــوږی تنـــدی بې ارزښته بې عـــزت کړم
نشتمنـــې پخپـــل وطن کې بې حرمت کړم

ketabton.com - The Digital Library

نــو ر به نکــېرمه ستومان چا ته دماغ خپل
بــل به نکړم بې بصـــــرو ته ځــراغ خپل

د رســـام ښځې چې واوربــدې خبــرې
په غومبــــو رو یې رالــړ شوې مرغلــړې

پوهېـــده د ژونــد ملګرې خومره سوځي
چې له زړه يې د لاســـو ګـــوتې خوځې

نو په پته خــــوله روانه شـــوه ستنه شــوه
تـــا به ويلـــــې له غيـــرته ښتنه شــوه

شپې تـــرې يووړلې د او ښـــکو مرغلرې
زمـــان هيــرې کړې د شپې ترخې خبرې

ښنيمـــانه وه له تېـــــرو جنجـــــالونو

را اوچتـــه شوه له ځـــــايه په سوالـــونو

پــــولادې زړه يې زهيــــــر او نـرم شوی
په تسل تسل رام شـــوی ګــــرم شوی

د خــاوند کوټې ته راغـــله شرمېـــدلې
ښنيمـــانه عذر خــــواه خجلت وهــلې

ketabton.com - The Digital Library

چې کـــــته یې ځای خالي دی آشنا نشته
د نادمـــــو تللیـــو او ښـــــکو دوا نشته

نا ببــــره سخته ویـــره ورپیــــــدا شو
لـــــکه پــــانه په لړزه او رېږدېـــــدا شو

سودایې مخ په انـــــګړ غبـــر ګه شوه بېرته
ترینه ورکـــه شوله لار چې ځي به چېرته

سره لمبه شوه په انـــــګړ راګرزېـــــدله
ګــــــرزیدا کې پخلنځی ته وختــــــــله

چې په وره د پخلنځی یې قــــدم کیووت
د غـــــــوایې په یوه رون یې نظر پریووت

په افسوس سره یې وکـــــــړه دا خبـــره
بې سنجشه بې له ځنـــــــډه ناببـــــره

اوه ! دې خوار به چا ته لاس وي غځولی
بیـــا به چـــاته محتـــاج شوی شرمېدلی

د چـــا ور بې دومـــــره وخته وي وهلی
څومـــره څومـــره به شرمونو وي ځپلی

ketabton.com - The Digital Library

وې راشه څه کبـــاب ترینه تیـــار کړم
بیـــا به ورشم ماشـــومان به رابیدار کړم

ګوندې دی هم له کوم خوا نه راپیدا شي
زمـــا بده وزه هېـــر کړي پخــــلا شي

چې چـــاړه یې کړه تیـــاره غوځېـــدو ته
لاس یې وړانـدې که ورانه له پرېکېدو ته

مسخــــــرې ورسره پیـــل کړي تقــدیر
غـــوښه نه وه په دیـــوال و یو تصـــویر

چـــاړه ونښته دیـــوال کې راکـــړه شوه
د بیــــوزلې مورا سره د غــم لمبه شوه

وی یې دغه ابـــدي زمونږ تقـــدیر دی
خـــوړو په ځای په برخه کې تصویر دی

د نرګس پیالی یې ډکي په خوناب شوی
د غمــــونو ترانې کتــاب کتــاب شوی
دې خپــل فقـــر ته ژړل لا نا خبـــــره
چې د یــــار د مـــرګ ناره شوه نا ببـره

ketabton.com - The Digital Library

دروازه کې نا آشنـــا سړی نــاره کړه
چې رسـام په سر چپه د مرگ پیاله کړه

له خپل لاسه یې لاهو که ځان دریاب ته
د خوني څپو منـــــگولوته گـرداب ته

ښځه ورانه شوه بچـوړی رابیدار شول
رابیـــدار شول له کټونو راگوزار شول

زړونــه ونیـــول پنجـوکې فریـــادونو
سترگې پټې کـړي د اوښکو یسلاوونو

له کــــړکیو داروازو او دیـــــوالونو
ســـر راوایسته دردونــــو او غمــونو

په کــــاله د یتیمۍ لمبه خـــــوره شوه
د فلك چـاره د مرگ په وینه سره شوه

زمــــانه په تېــــرېدو وه څـــرخېدله(۱)
د مطبــــــخ تابلـــــو بازارته ووتلــــه

په لکـــــونو باندې خـرڅ هغه اثر شو
یو کـــــاغذ له کــوټه زرو برابـــر شو

ketabton.com - The Digital Library

هــــر اثر سره چې جوخته قـــرباني شي
بې زواله بې همتــــــا جــــاوداني شي

عــادي خلك قـــــربانۍ نه قهرمان شي
قهرمـان شي چې له خلكو نه قربان شي

دغبرگولې، ۱
۱۳۴۲ـ کابل

۱ـ بله بڼه: زمانه په څرخېدو وه تېرېدله

ketabton.com - The Digital Library

نیشه موږکۍ

یو زلمـــی موږک له تندې نه بیتـــاب شو
له سوری نه رادبانـــــدې په شتـــاب شو

چې راووته نو ودرېـــــده له ویـــــری
هسې نه چې پیشو پټه وی کـــوم چېرې

یوه شېبه هـــــلته ولاړو حیـــــــرانۍ کې
د پیشو په فکـــرو ذکـــر او پریشانۍ کې

وې څه وکـــرم له تادې نه مجبـــوریم
که خطـر دی که مرگی دی زه معذوریم

یا به ځـان کړم له منـگی څخه سیـراب
یا به کـــرمه دا خــراب ژوندون خراب

خــوار صورت به مې مرگی ته نشانه شي
که اجــل و نو پیشـــو به بهــــانه شي

او که نه سیـــراب به راشمه ســـوری ته
بیـا به نوی لغــــم پــری کمه وری ته

ketabton.com - The Digital Library

دايې ووي په اوبـــــو پسې روان شــــو
راغى ودريـــــــده يو مټ ته او ايران شو

وې يې گـوره چې عجب شانې منگى دى
جــوړ له خاورو هسې ندى چې لرگى دى

گوندې وى چې کې پيـدا کړم د زړه تاب
په اوبـــــو د ژونــــدانه شومه سيـراب

د منـــــگى په کمان مټ ته په ختــــو شو
د مټ خولى نه چارچاپيــر په گرزېدو شو

پښه يې وښــوييده ولـــوېده د لانــــــدې
په شـــــرابو آلـوده شو لانـــدې بانـــدې

په لامبـــو، لامبو راوخـــوت د خم سر ته
په زحمت بانـــدې راووت ترې بهـــر ته

دم درحــــاله سوه نشه وربانـــــدې راغله
د مستىٍ مسته ځـــــپه وربانــــــدې راغله

ويـــــره لاړه له غيــرته شين زمـــرى شو
لــه غـــرور او حمــاقته ليـــــــونى شو

ketabton.com - The Digital Library

په بریتــــو کې یې پیــدا د زور شغـله شو
ژونـــد تر پــــایه ورته ښکلې یوه نغمه شو

د لــــذت او تکــــــبر له لیونتـــــــوبه
بې آشــــــوبه سریې لاړه تر آشــــــوبه
دی لا نــــــاست و چې پشکه را پیـدا شو
د اــــــــکۍ په تاوېدو شو په گـدا شو

وې یې هـــــر کله زمــا د ستر گــــــو توره
دغــه لمـــــر دی راختــــلی له کوم لوره

دغه ښنــــــگه یې راغلــــی نابـــــــــــره
مـــــا ړنده کــــړې چې زه نه یمه خبـــره

ستــــــا راتگ ته کـــــړې شپه ومه بېداره
بخت ته گـــــــــوره چې راځی په رڼا لاره

اوس نوو ایه څه دې حال څه دې روزگار دی
بیا دې کوم جوال ته ایښی دام د ښکــــــاردی

ځـــوان موږ ک چې و مستۍ بېـــوا که کړی
د شرابــــــــو کیفیت بېبـــــــــــا که کــــړی

ketabton.com - The Digital Library

پخپـــل ځان یې دا گمـــان شو چې زمری یم
او کــه نه یمه نو کـــــم تر کـــــمه سپـی یم

نویې پرانیستـــــــــله خوله او درفشان شو
له چـــــاتې نه مخـــــــامخ پې ور روان شو

وې یې څـــــــرنگه جـرأت کـــــوی پیشو
چې راغـــــــلی یې دربــــــــار ته د زمرو
زه زمـــــری یم گــوره پام که موږک نه یم
پــــروا گیـــره د پیشو او تلـــــــــک نه یم

له غضبه که یـــــوه چیغه کـــــمه پـــورته
څه به کـــاندې وایه تښتې به کـــــوم لورته

ته لــه کـــومه وایه دونــــه جـــــری شوی
چې پــــه مخــــه را روانـــه د زمـــــری شوی

دغــه دومــــره موږکـــان چې تا نیــــــولی
پــه کوم حق او کوم جرأت دې ټول خوړلی

که مې کېښــکو دی له خولی به دې باران شي
تــرې راتوی به په زرگـــــونو موږکـــان شي

ketabton.com - The Digital Library

بـــايد وبـــاسي تـــوبه او پښيـــمان شي
کــــلي پر يـــږدي او د غـــرو پلو روان شي

کنـــه ژامې به دې هسې کــــړمه مـــاتې
چې عبـــرت شي ټـــول عالـــم ته ځنې پاتې

لوی جهـــان به درته تنـــګه يو کـړی کړم
لــه غضبه به دې يـــوه ګـــوله مړی کړم

وايــه ژر شه اې بـــــدبخته بې ادبـــه
ځـــواب راکه کنې پـرې به دې کـــم ژبه
تأخيــــر مه کوه پښـــو له راګـــذار شه
وعـــده راکه له ظلمــــونو توبه ګـــار شه

له مــــوږ که چې پشــــو واوريـــدې باتې
وې يې ستـــا له خـــولې رااوری دغه ګاتې

وې يې هـــو احمقه چوپ شه زه زمری يم
له غصې نه ســــره لمـــبه يم ليـــونی يم

دا ته نه ويني صـــــورت مې ټـــول رپيږي
له غضبه مې مـــــــاغزه درته اپشيــــږي

ketabton.com - The Digital Library

پیشو وخنــــدل موږک ته وې یې جـــانه
راته ښکـــاري چې موږ شوی یې له ځـــانه

دا قـــدرت دې وایه څنـــگه پیـــدا کړی
راته ښکـــــاري پریشـــان خوب دې لیـــدلی

ته د نورو موږ گـــــانو وکـــالت کـــړې
وایه ځـــــان به له ما څنگه سـلامت وړې

اوس به وگـــوري د ژونــد وروستنۍ لوبه
رابیـــدار به شي له خپـــله درانه خـــوبه

شپېه وروسته نیشه ولاړه مـــــوږک سم شو
ترې چـــاپیره د ژونــــدون د بقـــا غم شو
پیشو وویـــل اوس وایه څه فــــــرمان دی
مخـــاطب زما زمـری که موږک جان دی

مـــــوږک وویـــل ما بد کـــړي او خر شوم
خـــر خو شه وي زه تر خـــره ام لا بتر شوم

شرمسار یمه مـــــــا وبخښه امیـــــــره
له دې لـــوی بې ادبې له دې تقصیــــــــره

ketabton.com - The Digital Library

ستا مقام زما تر جرمه ډېر اوچت دی
زما په پلو کې ستا له فیضه حرکت دی

په دې کلی کې چې چېرې مورکان دی
همه واړه لاس تړلی بندګان دی

چېرې زه او چېرې ته عالي مقامه
خوله مې ماته کړی بې ستا له احترامه

پیشو وویل خبرې دې ترخې وې
خو زه پوهېږم د تا نه وې د نیشې وې

مگر زه ستا په نیوو یمه ماموره
پخپل قتل به ما وبولی معذوره

فکر وکه چې دا مرګ ندی خمار دی
ژوند هر چاته یوه نیشه ده بیا قمار دی

د لیندۍ ، ۸
۱۳۴۳ـ کابل

ketabton.com - The Digital Library

شکمنه مینه

د لرغونو زمانو په افسانو کې
د بخدې په اوسنیو ویرانو کې
راته کړی یو بزګر سړی قصه ده
د یو ښکلي ژوند غمجنه خاطره ده

وایې هغه وخت چې دغه ښار آباد و
د نړۍ له توفانونو نه آزاد و
پدې سیمه کې استوګن و یو ځوان
یو بې ساري، بې رقیبه پهلوان

تا به وې د صورت غوښه یې پولاد ده
جګه ونه یې له نسله د شمشاد ده
د غیرت آوازې تللی په ملکونو
هم یې ناسته د ځوانۍ مینه په زړونو

مګر ځوان زړه یې له لاسه ووتلی
د یوې پیغلې نجل په مینه یې بایللی
معشوقه یې اوسېده په بخارا کې
د آمو د زورور سین هغه خوا کې

ketabton.com - The Digital Library

عاشق ځوان په هره میاشت کې یو یو وارې
لنــــــډولی بخـــــــارا ته اوږدې لارې
پریکـــــول یې بې اوبــــو بیابــــانونه
د یخنۍ په شپــــو کې واورې بـــــارانونه

بې گـــدره به آمـــــو غیږې ته پریووت
له څپـــــو او له گـــرداب سره به کیووت
په وحشي سین به یې وروړل یرغلـــــــونه
ایلــــــول به یې سرکشه سیـــــــلاونه

پولادي لاس یې په هـــر شيء بانــــدې برو
که دریـــاب، که بیابـــان و او که غـرو
هیـــــڅ یې نه لـــرله ویره، اضطـــــراب
تـــا به ویلــــی چې موجـــونه او گرداب

د ده مخـــکې ذلیل شوی محکــومان دی
بې ارزښته او نــــا چیزه غلامـــــان دی
په رگـــــو کې خوځیـــدلی گرمي ویني
د هیچـــا پــــــروایې نه وه بې له میني

ketabton.com - The Digital Library

یوه ورځ له ورځـــــو راغی بخـــــارا ته
زړه یې کیښــــــــود پښو د تمنـــــــا ته
نیمه شپه د آسمـــــــــاني حصار د پـــاسه
بې له ویرې، اندیښنې او بې وســــــواسه

رادننه شو د میني منــــــــزلـــــــگا ته
زړه یې وسپـــــاره رنـــــگیني مشغولا ته
جنتي شپه د ځـــــــوانۍ په سره لمبو کې
په گیـــــلو کې، په قصو کې، په بوسو کې

په مســـکا کې، په خنـــدا کې، په ژړا کې
د آسمـــــان د رڼو ستـــورو په ځــــلا کې
په ورو ورو د سبــــاوون ساحـل ته تلله
د آسمـــــــان په شنه دریــاب کې بهېدله

خو سپېــــدو تر تورې پردې لانــــــدې
آخـــــر ستــر گې واړولې لانــدې باندې
آخـــر هغه ښایستــه شپه سبـــــاوون شو
د وصـــال پلـــوشه جـگه شوه بېلتون شو

ketabton.com - The Digital Library

وخت د دې شو چې بلخي زلمی جلا شي
د بخــــدې خوا ته روان له بخــــارا شي
خدا زده څه يې په زلمی زړه کې پيـدا شول
چې شونډان يې راغنچه شول په مسکا شول

ناڅـاپې يې نجـل ورته وويل اې گـــــله
اې زمــــا د زړه شهۍ د عشـق بلبــــله
که هرڅو ستا ښکلی مخ يو بل څراغ دی
خو افسوس چې پيدا شوی پکې داغ دی

هسې نه چې ستا د گــلو باغ تالان شي
زمــــا د ميني ابـدې بــــرجل ويران شي
دغــه وار چې ځي له ښکــــلی بخارا نه
د عشقـــــونو وصـــــالونو له مـــــاوا نه

گـــوره پام که ځـــان وانه چوي لامبو ته
د جهيـــون خونړي سين مستـــو څپو ته
ستا د ميني په باغ گډ د شک تالان دی
دا ځـــــل هغه آمـــو ندی يو بل شان دی

ketabton.com - The Digital Library

ته د مینې په بېــــړۍ راتېــــر بدلې
چې په مــوج او په توفــان به بریــدلې
اوس د شک په ځپوډو به شوه کشتۍ ستا
د دریـــاب کړۍ به ونیسي مــړۍ ستا

گــوره پام که اې زما خیـــالي دلبـــره
هسې نه چې په سین گــډ شې نابېره
د سپیـــدو چرگانو وکړل آذانـــــونه
ځوان روان شو مات زړگی ساړه آهونه

بلـه شپه بیـا د جیحون دریاب ته راغی
د اوبـــو یوه ژور تــــالاب ته راغی
ده وې گوره د یار زړه کې به څه تېر و
چې زمـــا زړور زړه ورخخه هېـــر و

دې گمان کاوه چې گوندې دا دریاب
د آمـــو مستې څپې او یا گـــرداب
زمـــا د اوسپنو دامتې به کـــړي ماتې
زمـــا د مینې خاطرې به شي میـــراتې

ketabton.com - The Digital Library

نــه نه ! زه هسې بـــزدله میـــن نه یم
زه په مینه کې په مـــال او په تن نه یم
زمــــانه به خامخـــا زما فرمان وړي
سین او غـر به زما سورى ته امان وړي

دایې و وې ناپایـــوه سین ته پریــــووت
له جیحون سره په جنګ جګړه کې کیووت
مــــــګر دا ځلی بل سین بله څپــه وه
بل ګــــرداب و بله لـــوبه بله شپه وه

د دریـــاب ګېډه کې بل خپل انقـلاب و
په اوبـــو کې بل قـــوت بل اضطـراب و
ایشېـــدل د دریاب زړه کې غصبــــونه
د څپـــو له خولې وتل سرکش ځګــونه

قهـــرجنې زخمي غېـــږه کړله خلاصه
د اوبو سیلاب یې پرېښود پې د پـــاسه
پولادې متې یې تـــاو شوى یو تر بــــله
خو تېر وخت تکرارېده نه بیا هېڅکـــله

ketabton.com - The Digital Library

پهـــلوان زلمی خـوراک شو د جيحون
عشق و نه زغمـــــل نازونه د جنــــون
د عشق کار کې چې ربنتينې صفا نه وي
سر ايستـــــل ترېنه آســـانه سودا نه وي

مجنـــون ځکه پايښتې جـــاوداني شو
چې د خپـــلې ليـــلي مينه کې فاني شو

د ليندۍ، ۱۲
۱۳۴۱ ـ کابل

ketabton.com - The Digital Library

ورى او ليوه

مــازيگـــر و زيړى لمــــــر په ډوبيــدو ؤ
له مشـــــرقه نرم بــــاد په چليــــــدو ؤ

په ورشو کې د شنيــــلو ورمه خــــوره وه
د شفق لمــــن د وينـــو په شـــان سره وه

هــره خوا راپـــورته شوى وو گـــــلونه
د بيـــــديا په لمــــن پلن وو سره لالــــونه

د سنځلو بوى خـور شوى و بيـــــديا کې
د شنيلى فرش غوړيـــــدلى و سحــــــراکې

شين آسمـــــان تانــده هوا ښايسته غــــرونه
په هــــــره پوله د خـــــاټولو ځراغـــــونه

يو رمـــه له لــرې ښکـــاريده په تلــــو وه
له ســـــارا نه آبـــــــادى ته په وتــــــو وه

په ورشــــو کې له رمي نه پـــاتى ورى و
برگـــــکى و پستـــــکى و گــــــلالى و

ketabton.com - The Digital Library

ببـــــر سر اوږدې غـــوږونه ښیښې ستـــر گې
سـور پوستکې د مــخ پښې پې سپینې غبرگې

آزاد گـــــرزېده نه شپــــون و نه رمــــــه و
مه یې زړه کې له بـل چـــــا انېـــــدیښنه و

ناببـــــــره په یو ځـــل په نڅېـــــــــدو شو
له خـــــوښۍ به په خیـــز او په ټوپـــــو شو

بیا به منـــــډه کړه او جگـ ځای ته به وخوت
آزاد ډاگ به یې په مینـــه مینـــه وکـــــوت

یو ځل تـــــږې شو اوبو په لـــــــــور راغی
دلښتــــی مستـــو څپـــو په لـــــوری راغی

په ژوره زۍ راښــــــکته شو اوبـــــو ته
ده لا شـــــونډې سمـــولی خپلو څښو ته

ناخـــــاپي یې تر غـوږ سخته یوه غـــورا شو
په مـــــــــاشوم صورت یې تبه راپیــــدا شو

چې کـــــاته یوه لیـــوه ولاړ و پــــــور ته
دزاړه سرې ستـــــــر گې یې ورته ولې اورته

ketabton.com - The Digital Library

سپينې داړې يې چـــــــړې د قصـــــابانو
تـــوره خوله يې لـــــکه گور د دوزخيانو

ورى چې ولېـــــده دا حـال له حاله ووت
خپـل اجل يې روغ پخپــــلو سترگو وكوت

ليــــــوه پورته په غـــــــرور ورته ولاړ و
ورى لا وخته له خپــــل ځان جهـانه و لاړو

د ورشـو سنــــدرې هېــر شوې ورشو كې
د ټوپـــو خونـــدونه لاړل په خوبـــــو كې

ليــــوه ورى ته ويل ودريـــــږه مه ښـــوره
دا اوبـــه دې ولې خــــــړې كړلې گــوره

زړه مې غـــــواړي درنه پريـكم غوږ او ژبه
اې رزيـــــله بې حيــــا او بې ادبـــــــــه

ورى په عــــــذر او عــــاجزۍ او په ژړا
ويـــــــل پــــــــلاره زه اولاد يمه د تـــا

زه به څنــــــگه ستا اوبه درخــــــړومه
يــــا به خــــاورې په هغـــو درگـــډومه

ketabton.com - The Digital Library

کاشکې ړوند شمه پخپلو دواړو سترګو
که دا کار وکم یا ګوډ شمه په غبرګو

دا اوبه خو ستا له خوانه رابهېږي
زما په لوري را روانې دي تېرېږي

ښایي پورته کوم پسه وي بې ادبه
کوم سپین سترګی بې حیا او بې نسبه

خرې کړې یې اوبه وي ستاسو چښو ته
که رخصت وي زه به درشمه کتو ته

لیوه وخندل او وې وې نابره
اې سپین سترګیه بې حیا او غټه خره

ته لا ماته خنګه وایې دلیلونه
مګر ماته معلوم نه دي دا چلونه

اوس به ستا د سپین سترګی سزا درښیم
زه لیوه یمه کم عقله پسه نه یم

خوارکی ورې یې ونیو له غاړې
د مظلوم په مرۍ خښې شولې داړې

ketabton.com - The Digital Library

ظالمـــان همیشه خوري د مظـــــلوم غوښې
په کمــــــزور د زورور منـــــــگولې خښې

د میزان ، ۹
۱۳۴۱

ketabton.com - The Digital Library

درې غوښتنې

یو لـــــر گبه چې غریبۍ و کــــــړولې
لـــــورې تنـــــدې په اورونو اړولـــــې

چـــاودو پښو یې پـــــارولی وو دردونه
خـــوږمن زړه یې خـــوځولی وو موجونه

تمـــــامې عمــــر له خپـــله بخته تنـــګ و
له خپـــــل غم او غــریبۍ سره په جنګ و

یوه ورځ د لوی ځنــــګله په لور روان شو
د چــــــرتونو په دریـــــاب کې لالهان شو

لار په منــځ کې مخـــامخ شو یو سړی ته
یوه سپین ږیـری شان بوډا ته گــــــلالي ته

په پوښتنه کې دستي سره آشنــــــا شول
په خــــــواله شول د دردونه په افشا شول

لــــر گبه پرانیستې د زړه غــــــوټې بوډا ته
بـــــوډا وژړل بدمــــرغي بې نــــوا ته

ketabton.com - The Digital Library

بېـــوزلان ښه يو د بـــل په ژبه پيـــږي
يـــو د بـــل لپـــاره سوځي او كـــړيږي

لـــر گبانه د لـــر گبنـــو سره ژړاى شي
بزگـــــران د بزگـــرانو خپـلېداى شي

بـــوډا وويل لـــرلابه ته گـــرانه وروره
يـــوه لاره درته ښيـــــم ما ته گـــوره

دې ځنــــگلو كې يو فقير مشكل كشا دى
لـوى عـــارف دى ستا دردونو ته دوا دى

نامـــرادان رسوي خپـــــلو مـــــرادو ته
دولتـــــو ته مقامـــــو ته معشوقـــو ته

كـــال د مخه يو جونكى له ما نه ورك و
دغه كـــار ته زمـــا عقـــل هك او پك و

چـا راوښــــوده دركـ د دغه پيـــــــر
چې خداى دوست دى او عارف دى او فقير

زه روان شوم په اخـــلاص د هغه خوا ته
د اميــــد مخه مې خـــلاصه كړه رڼا ته

ketabton.com - The Digital Library

لا زه نه وم رسېـــــدلی د ده ځـــای ته
لا مې خـــاوري بادولی په سر خــدای ته

ناځـــاپي مې د ځنـــګله په یوه خوا کې
د ماښـــام په تور بخــونه شان رڼـــا کې

تر نظـــره یو بـــوده په خوځېـــــدا شو
چې کاته مې زمـــا جونـګی دی راپیدا شو

دا فقیـــر به د تا کـار هم ګوره سم کړي
ته خـو ورشه همـــاغه به دې یو غم کړي

د لـــر ګبه په سترګو پړق شو او رڼـــا شو
د ژونـــد هیـــله یې په زړه کې راپیـدا شو

وې یې ځـــان سره چې خامخـــا ورځمه
دا ستــــــانه سړی به حتــــماً ننـــګومه

ګونـدې وي چې بهـــانه راته پیـــدا شي
کـــومه پټه خـــــزانه راته پیـــــدا شي

دم درحال یې خپل سپین ږیرې بوډا هیر شو
حرص د زرو او د مـــال ترینه چـــاپیر شو

ketabton.com - The Digital Library

بې تکبیــــره بې دعــا او بې ســــــلا
بې پوښتنــــــې له بوډا شو راجــــــلا

په تلــوار تلــوارې راغی د پیــر ځای ته
د غمـــونو او دردو مشکــــل کشای ته

چې کاته یې پیرخاموش په ځای کې ناست دی
استغراق کې خپـل خاوند لره په خواست دی

که جهــــان وای همه واړه ښوریــــدلی
دې به نه و له خپــــــل ځایه خوځیـدلی

خــوار لرګبه همالته تېر کړل درې کلونه
رایې نه وړل د مـــــــراد غنچې ګــلونه

پیر هماسې پخپـل ځای ناست و سرخوړی
تــا به وی چې سم و دم دی لــــکه مړی

آخـــر یوه ورځ دلرګبه صبر تمـــــام شو
نا څــاپي یې د خپــل کور پلــوته پـام شو

ور په یاد شول خپــــل بدمـــرغه اولادونه
خپـــل د درو کـلو بې ځایه خدمتــــونه

ketabton.com - The Digital Library

لــکه مار له ډېره درده په ځـــای تاو شو
له غصې په مـــلا غبرګ شو تاو راتاو شو

په دې وخت فقيـــر له خوبه بيـــدار شو
قهـــرجن لرګبه ته هسې په ګفتـــار شو

وايه څه غـــواړي چې درکم مـــرادونه
عـــزتونه خـــزاني که ثوابـــــونه

لرګبـــه ووي له غضبه خـــــوټې راکه
دامې بس دی خـــــزانې ځانته بسيا که

فقيـــر بېرته خپـــلې سترګې کـړلې پټې
د لـــرګبه تمـام وجود شو خوټې خوټې

شونډې خوټې پوندې خوټې سپوږمې خوټې
پـــوزه خـــوټې وروځې خوټې پښې خوټې

څو لـــرګبه له غوصې کيناست او آرام شو
سر تر پـــايه پې د خوټو کـــار تمـــام شو

غريبـــــګوټې وی توبه مې له دې ګټـــو
چې تر خوټې پورې ډوب شومه په خوټو

ketabton.com - The Digital Library

اوس به ګالم بیا د دري کلو غمونه
تېروم به په چوپړ کې تاړ کونه

بیا به ژاړوم دې ناپوهه لوړ مقام ته
پام بې اړوم د خوټو سرانجام ته

په همدې همدې کې تېر شو دري کلونه
د لرګبه انتظار وسپړل ګلونه

قلندر له استغراقه رابیدار شو
چې بیدار شو نو مخلص ته په ګفتار شو

اې زما خاصه مخلصه رانه غواړه
یا دنیا یا آخرت یا دغه دواړه

لرګبه وویل دا خوټې رانه واخله
دا د ننګ او شرم ګټې رانه واخله

پیر سر ښکته که او بېرته پخپل ځان شو
لرګبه بیا له خپله سواله پښیمان شو

د ده خوټې هم د نورو سره ولاړې
سپیره پاتې شو غموته جینګې داري

ketabton.com - The Digital Library

بیــا یې و گـــالل د درو کـــلو غمــونه
د ایزکـــــــو عـــذابونه کـــړاوونه

پیــر پخپـــله وخت بیـــا سر اوچت کړ
په لرگبه یې تمـــام هسې خپل حجت کړ

وایه څه غـــــواړې چې دریې کم غریبه
اې کـــم بخته دربـــــــدره بد نصیبه

لرگبه ووې چې له دې شرمه مې خلاص که
غلـــط نشي خپــلې خوټې را په لاس که

نور به نه غــواړم له لویو خلـــکو گټـــې
که مې یو وارې تر لاس شي خپلې خوټې

د تلی، ۱
۱۳۴۱ ـ کابل

ketabton.com - The Digital Library

تقلب

یو کـــــوچی و چې شودې یې خــــــرڅولی
نیــــــــــما یې به یې اوبه یې گـــــــــډولی

په ټگـــــــۍ او تقـــلب کې دولت من شـــو
په جـــــاهل قـــــوم کې لوی شو عزتمن شو

څلور میـــږې یې په کم وخت کې رمې شوې
له دوو اوښـــو نه یې جـــــوړه قافـــلې شوې

ډېر نیـــــږدې و چې د نورو غـــــــلو په شان
یو ستـــــــر مشر شي د قـــــــوم او والا شان

یوه ورځ دغه ســــړی ته په بـــــــــــازار کې
کــــــار پیدا شو او روان شو په تـــــــلوار کې

مـــــاسپښین چې بیـــــرته ووته له ښـــــــــاره
د شـــــدوبې له پیســـو سره سرشـــــــــــاره

ketabton.com - The Digital Library

ناڅـــاپې سترګي ولـــــوېدې په غـــــــرونو
پاس په غـــــرو کې د اورو په انبـــــــارونو

ښـــکارېده چې پاس په غـــــرونو باران راغی
ويـــــــرووونـــکې او بې سارې توفـــان راغی

په اورو کې بــــــــاران کړلی غــاښ چيچنې
وريځـــې پلـــنې شوی د غـــــرونو تر لمنې

د آسمـان دروازې خـــــلاصې شوی اوبو ته
غـــــرونو کوز کړل سيـــــلاوونه ډوبېدو ته

مـــــاښامی کـــــوچی په ويره اندېښنــــو کې
رانيــــــږدې شو خپـــــل ټاټوبی ته غمــــو کې

راالــــــوتی وو له غـــرو ساړه بــــــادونه
خـــــواره شوی وو د وريځــــو تور فوځونه

يو ژيـــــړچکه سپـــــوژمۍ په راختـــــو وه
يوه غمجــــنه شان رڼـــــا په خورېـــدو وه

عـــــاقبت راغی کـــــوچی خپلې ورشـــو ته
خپـــــلې سيمي د کېــــــږديو او رمــــو ته

ketabton.com - The Digital Library

چې کـــــاته یې د همه وو کار تمـــام دی
که رمې دی، که پیسې دی، که یې کام دی

نه رمــي شته، نه د کــور نــام و نشان شته
نه یو څـــاروی نه یوه نښه د انســان شته

هــک او پــک شو ســاېې ونښته سینه کې
او ښـــکې وچې شوی د ستـــرګو آینه کې

لـــکه بت بې حرکته په ځـــای ودریـد
بیــا بې حس شو لکه زوړ دیوال راولــوېد

چې په حـــال شو نو په منډو منډو سر شو
خــدای دربار ته هسې په شـــور و شر شو

مـــا خو یو پــل نه و ایښي څه بېځـــایه
دا اوبه له کـــــومه راغلې لویه خــــدایه

هلته چېـري کـــوم بوډا و ژونـــدې پاته
ورو ورو راغی رانبـــږدې شو د ده خواته

ویـــلې دا ستـــا د شودو اوبه دي وروره
ستا عمـــــل دي په رنـــو سترګو ګوره

ketabton.com - The Digital Library

تا اوبه چې په شودو کې خــــــــرځولی
هغه واړه غـــــونډېدلی زياتېـــــــدلی

شولې زيـاتې دا سيـــلاب يې را روان که
ستا د لاسه يې زموږ کورگی هم وران که

د تلی د مياشتې ، ۳
۱۳۴۱ ـ کابل

ketabton.com - The Digital Library

لیوه

یو لیـــــوه و له تازیانـــو تښتېـــــدلی
د یوه کـــلی په خـــوا راغی سا نیـولی
خـــوار له ډاره کـــنۍ ښنو کې و نیولی
چونګېـــــده او د مـاشوم غوندې ژړلی
ډېر بې حــــاله وارخطـا او منقلب و
لار ترې ورکه وه بې حـــده مضطرب و
د ښکـــاریانو هـــره خوا پسې هاها وه
بـــده پېښه خطـــــرناکه مشـــغولا وه
تـــور ګردونه ورپسې وو د تـــــاویانو
پسې لیـــــکه یو پلټن د هلــــــــکانو
مـــاتېدو ته یې خـــوني غاښونه سم وو
رسېــــــدونکې یې انجـام ته نور ستم و
خپـــلو بدو له هر خـــوا په مخه کـــړی
په هـر ګـــام کې یو ټوپک په زخه کړی
ساېې نښتې وه «امـان امان» یې وغوښت
یو ساتلی او مصئون مــــکان یې وغوښت
عـــاقبت د کـــلی لارې ته راســـم شو
از چې کـــلی ته نږدې شو زړه یې تـــم شو

ketabton.com - The Digital Library

دايې خـــوښه کړه چې ننه شي کوم کور ته
لاره وتـــړي د پسيــــو شرو شـــور ته

خــــو تـــــــړلی و له بدمــــرغه ورونه
دروازو ته وو لـــــــوېدلی ځنځيــرونه

په ځغستـــــا شو په کوڅو کې کته پورته
په دې هيـــــله چې ننه شي کـــوم کورته

د ښکـــاريانو شور و شر په زياتېـــدو شو
د ليـــــوه تمام صورت په لــــرزېدو شو

ښـــايسته نږۍ يې غــــاړه کې کړۍ شو
يوه شېبه يې په غمـــــــونو کې پيړۍ شو

هلته نـــاسته په ديـــــــوال يوه پشو وه
په کـــــوڅه کې د ليـــوه په ننداروه

د ليــــوه نظـــر چې ولـــــوېده پيشو ته
خــــوله يې پرانيسته زاريو او عـــذروته

اۍ بې بې پيشو تــــــــــلوار که راته وايه
چـــــاته ننګ يوسم يــــوه سمه لاره ښايه

ته پوهېــــــږي په ما څه سختې تيـــرېږي
د اجـــــل چاړه مې ستونې ته خوځېـــږي

دا د سپيــــو او ښکـــــاريانو چې هاها ده
بـــــل څه ندي دا په مــــا پسې غوغــا ده

ketabton.com - The Digital Library

چېرې شته دی دغه کــلی کې یو ځوان
کـــوم زړه سوانده او شریف شاني انسان

چې مـــا وساتي له سپیــو او تــــــازیانو
امن راکــــړي له دې سختو ظالمـــانو

هـــله وایه وخت تیــــرېږي چې ورځمه
اجــل نیـــغ راته ولاړ دي او زه مــــرمه

پسشو وویل سورګـــــل یو ښه انسان دی
د هغه کـــــور هم پنا دی هم امــان دی

لیـــــوه وویل هغه ته مې مـــخ تــور دی
یو پسه مې ترې خـــوړلی په مـــا پور دی

پیشو وویـــل چې ورشه نو انځـــــــر ته
د دې کــــلی ننګیــــالی او زورور ته

لیــــوه وویــل هغه ته نشــــم تللـــــی
یو سیـــــرلی مې له هغه نه تښتــــولی

ګنـــا کاریم ګنـــا کاریم ګنــــــا کار
خـــــدای د پـــاره راته ښیه بـــــله لار

پیشو وویـــــل نو هـــله تلــــوار که
ځغــــله ځغــله د زمرک کــــاله ته لار که

لیـــــوه وویل یو وری مې ترې داړلــــــی
دا لا څـــه یو خوســـکی مې ترې خوړلی

ketabton.com - The Digital Library

پیشو ووې چې نو څوک به در په لاس کــم
گمان نه کوم چې اوس به دې زه خلاص کم
تا پخپــــــــــله د نجـــات ورونه تړلـــــی
څوک وژلی، څوک داړلی، څوک خوړلی

د سلواغې، ۴
۱۳۴۱- کابل

«موضوع د روسی فلکلور نه اقتباس شوېده»

ketabton.com - The Digital Library

زوړ حمام

راځــــــــر ګند شو يو ورځ يو دردېـــــدلی
يو انسان ، يو مـــــــــــرور، يو پارېـــــدلی

د ظلمـــــــــونو ناروا وو په اور ســــــوی
د نظــــــام او منتظــــــم دودالــــوی

په ځــــــــوالی کې له غمـــونو کمان شوی
مـــــريض شوی زهيـــر شوی ناتوان شوی

که آسمــــان و او که ځمــکه وه کنځل يې
که کشــران وو که مشــران وو يـــادول يې

له خــــائنــو امــــــرانو يې شکـــــوه وه
له انسان غـوندې ديوانـــــونه شکـــوه وه

آزرده و له مفســــــد او له فســــــاده
له راشی نه ، له خــــــاينه ، له جـــــلاده

له خپل کـــار او خپل دفتـــر نه يې زړه تور و
تا به ويلی درست جهــــان وربانديې اور و

ketabton.com - The Digital Library

رانه وې غوښتـــــل يو كـــــار ورته پيدا كړم
يو شـريف شانې روزگــــــــار ورته پيدا كړم
هسې كـــــار چې له فساده يې كـــــار نه وي
له ليـــــــوه سره يې واك او اختيـــــار نه وي

مـــا چې واورېـــد دا ناشـــــونې شان مقصود
زړه مې وســــو په دې پاك ساده مـــــوجود

چې ته گـــــوره دې د څه شي اميـــــدوار دى
خـــومره پاك خـــومره ساده څه بې آزار دى

دا مـــــــاشوم لا منتظـــــــر د صفـــايي دى
په مـــــــاښام بانـــــدې گمـــان د سبايي دى

په كـــــــرار او نرمۍ مې ورته ويـــــــــلې
دا دفتـــــــــرې واړه يو دى نه دي بېـــــــلې

په هر ځـــاى كې هغه يو شـــــانې رنگريز دى
كې هرات دى كه غزني دى كه گـــرديز دى

دې لپـــــــــاره چې دى پوه كمه تمـــــــــــام
ورتـــه سر مې كـــــړه قصه د زوړ حمــــــام

ketabton.com - The Digital Library

«یو سړی د شپې شیـــــطان و غولـــولی
نیمه شپه له خپـــــــله کوره رتوتـــــلی

ضرورت یې و لمبــــا او استحمـــــام ته
برابـــر شو یوه زاړه غـــــوندې حمـــام ته
وردننـــــه شو دهلیـــز ته بې وســــواسه
ځــان یې ســم که لوڅېـــدو ته سمدلاسه

تن یې لـــوڅ که، لونګـیې وتـــاړه د پاسه
چې شرنـــــــګا شوله اوچته له هر تــاسه

په لینـــــدۍ د هر ګنبـــدې کې نارې شوی
له هر وره نه راوچتـــــې نغــــــارې شوی

پنجـــــری یې د بـــلاوو تورې خولې شوی
دیـــــوالونه د وهمـــــونو قافـــلې شوی

په وهمـــــو کې لمبـــــائې ته شو د نـــنه
ګـــــوندې هلته د بـــل چا وکـــړې لټنـه

په نظـــر کې یې یو بـــل سړی پیـــــدا شو
چې پیـــــدا شو نو یې زړه پې تســـــلا شو

ketabton.com - The Digital Library

ده لا ځير ، ځير د ملګرې تماشا کړه
چې کاته يې دواړو سترګويې رڼا کړه

څو ګامونه ترې رالرې شو په زغرده
چې کاته يې د پښو تله يې وه ګرده

تا به وى د پښو تله يې د پيل وي
نيلى ستر ګى يې کاسه ، کاسه د نيل وي
بل څوک نه وو او حمام واړه خالي وو
نه يې سورى ، نه يې ننبه ، نې کالي وو

په دې تش حمام کې ويره ورپيدا شو
په تمام صورت يې ګڼه رېږدېدا شو

زړه يې واچاوه سړى او وارخطا شو
په ورو ورو په ويره ويره راپه شا شو

د کاليو اغوستو کوټې ته ستون شو
بېچاره له ډېرې ويرې نه زبون شو

د حمام يو خدمتګار شو راپيدا
لير را تم شو، څه يې زړه شو تسلا

ketabton.com - The Digital Library

خدمتګار تې هسې وویل دواره
اوس مې زړه چاودلی و له داړه

په حمام کې راته ښکاري چې پیري دي
پښې ګردې دي پخپله سم سړی دي

لا پخوا وم وېرېدلی اوس بتر شوم
په ناولی ځان راووتم بهر شوم

د حمام خادم ویران شو له خدا
وې یې داسې خو به نه وي له کومه زما
دې چې ځیر شو، د ده پښې هم رفېدې وی
د پیریانو غوندې ګردې وی کلچې وی

په هدوکو کې یې ننوته ویره
سره تبه یې په زړه شو رابرسیره

د نایې کوټې ته راغی نیم عریان
رنګ الوتی، سا نیولی او ستومان

خپل آشنا نایې ناري کړې پې چې ولي
چیرې تښتې څه له دانګې ولې ځغلې؟

ketabton.com - The Digital Library

وې يې مه مې پوښـــــته بده واقعـــــــه ده
په حمــــــام کې د پيريـــــانو هنـــگامه ده

راتـــــــول شوی په جهان چې څه پيريان دي
ښځې يې گـــــردې ته به وايي چې پيـــلان دي

ډم په بريتـــــو کې ملـــــگری ته مسکې شو
لـــــونگ يې لـــري که ښځو نه او پيـــری شو

وې گــــوره زما د ښځو غـــوندې خو نه وې
هسې گـــردې هسې غونـــډې منډې شوې !

ســــړی وډار شو په چيغـــــو او سوران شو
د حمـــــــام آخـــــري وره ته را روان شو!
د حمـــــام خاوند چې وليـــده دا منـــــډه
ترغــــــاښو لانـــدې يې ونيوله شــــونډه

وې خيـــر دې وي وروره چيـــرې تښتې؛
دغـــه ولي هسې لــــــوڅ او کالی نغښتې!

وې مه پوښته زاره مې په چـــــــــــاودو ده
روغـــه سا مې له هيبته په ختـــــــــو ده

ketabton.com - The Digital Library

د حمـــــام په منځ کې واړه گـــرد پښې دي
که نایـــــان، که خــــــادمان، که سړي دي

د حمـــــام خـاوند دلـــــونګ په راښکو شو
په خنــــــدې شو د پښـــو په لوڅـــــوو شو

د ســــــړی چې په گـــــردو پښو نظـــــر شو
ســـدې لار، له تـــــورو خـــاورو برابر شو »

مــــا چې خــــــلاصه کړه قصه د گردو پښو
مخـــــاطب شو ناڅـــــــاپې په غــــــربدو

وې یې هـــــــا سړی خو یوه شپه ځوربـــدلی
له څـــــــلورو گـــــردو پښو نه ویربــــــدلی

مـــاته گـــوره چې بنـــدي یم شا مــــــــدام
ځـــــــوروي مې گـــــردپښې عــــــلی الدوام
هـــــره ورځ وینـــم سلـــگونه شیطـــــــانان
بې غـــــــــوږونو بې نظـــره بې ایمـــــــــان

ځـــــــورو. ي مې پـــاروي مې خوځـــوي مې
ژړوي مې ویــــــــــروي مې ســـــــوزوي مې

۱۲ر۱۲ر۱۳۴۲

ketabton.com - The Digital Library

ویش

یو زمری او یو لیوه او یوه ګیدړه
مخامخ شوو په ځنګله کې مخ په ځوره

زمری وویل لیوه ته « سریاوره ! »
اې زما خوږه ملګریه زړوره

داله لوږی پیدا شوی چې وسواس نن
باید ورسېږي پای ته زموږ په لاس نن

ته نن لاړ شه د رمو په حال خبر شه
کوم چاری یا پشیلی ته برابر شه

ګیدړ ګله دې کوم کلی ته ځان سم کړي
کومې چرګې ته دې جوړ د نیو چم کړي

زه که څه هم نن بې وسه او ستومان یم
ستاسې غم خورم په غوایې پسې روان یم

ketabton.com - The Digital Library

زورور زمـــــري چې وکـــــه دا فــــرمان
گيـــــدړ وغـــــــوښته له ده د سر امــــــان

وې يې ځنــگه دي فرمــان وروسته له ښکاره
په کــوم ځای کې بيا يو ځای شو له سرکاره

زمـــري وويل همــــــدلته راپيـــــــدا شئ
په همــــــدې ځـــای کې زمـا حضورته راشئ

په همدې ځای په خوښۍ کې شريـــکان شو
بيا به خوځـــــــو بروجنـــگلوته به روان شو

وروسته درې واړه دريـــــــو لاروته سم شو
دم در حـــــاله د ځپل ښــکار په فکر او غم شو

ورځه وروسته چې له ښــــکاره راستانه شول
سره کېنــــــاستل د زړونو په خــــواله شول

زمــــــري وويل ليـــــوه ته « حوالـــداره !»
دغه غــــــــوښې راتقسيـــــم که ښيه لاره

ليــــــوه وويل ســــــلطان ته حق معلوم دی
چې زمـــا څه، د گيـــــدړ څه د ده کوم دی

ketabton.com - The Digital Library

ډنگـــــر چرګ د گيـدړ خان، پسه زمـا دی
دغـــه غټ مــــزی غـــويې واړه دتـا دی

په دې ويش به د غـــــلام زړ گی مسرور شي
که د تاسې لـــــوړ حضور لره منظــور شي

د زمـــــری سپوږمی له قهره تکې سرې شوې
ستـــــر گې نبوتې مــــخ کې او وړې شوې
خـــــوله يې پلـــــــنه شوه راويې وتې داړې
لــــه غضبه يې ځــــــگونه شولی نـــاړې

ســـره تاو شو پخپـــــل ځان کې او ببـر شو
له غصې نه ســـــور خطـــر شو لا بتـــر شو

له ليــــوه نه يې سر غـــــوڅ که په يوه منـډه
د گيـــــدړ لـــکې له ويـــرې شوله غـــونده

له هيبـــــته گـــــرده يو مـــــوټی وړی شو
سره ننـــوته، نيـــمه شوه کمــــــکی شو

په دې وخت کې زمــــــری وويل چې وايه
په دې ويش کې د تـــــــا څه ده خپـــله رايه

ketabton.com - The Digital Library

گيـــدړ وويل ســـلطانه ويش روښـــان دی
حقيقت ځـــــــلانده لمــر دی او عيــان دی

چــــرګ د تا سبـــا ناری، پسه غـــرمنی دی
دا غـــــويې ستـــا د حضور ماښـــامنی دی

زمـــــری وخنـــدل او وې ويل ګيـــدړ جانه
دا انصاف دې پيـــدا کړی له کـــوم خوا نه

دغـــه ويش چې ته مـــــا سره منـــــــلی
دغـــه عقـــل وايه چا درته ښـــــــــوولی

ګيـــدړ ووې تا چې پرې د ليـــــوه سر که
شـــاهه مـــا له هغه زده دغه هنـــــــــر که

څـوک چې مشر سره ويش کې چــالاکي که
له خپـــــل سر سره جفـــــا که بېبــاکي که

د حمل، ۱۵
۱۳۴۳

ketabton.com - The Digital Library

د عشق افسانه

(له یوناني روایاتو څخه)

یوه ورځ خــــدایان له سولې څخه تنګ شول
د جنــون او میني خــدای سره په جنګ شول

د جنـــون ګـــذار په میني بـــــرابر شو
عشق یې ړوند که او جنـــون ورباندې بر شو

خـــوار پخپـــلو دواړو سترګــــو نابینا شو
د خـــــدایانو مــــــرکې ته په ژړا شو

چې زه ړونــــد کــړمه په سترګو لیونتوب
مبتــــــلایې کــــړم د عمــــر په آشوب

اوس نه پــــاڼ وینمه مـــــخه کې نه لاره
نه ژوره نه غـــــوندۍ او نه هـــــــواره

بایـــد وشي دا پوښتـــنه له جنـــــونه
چې یې وایستــــمه ولی له ژونــــدونه

دوی چې واوریـــده له میني دا بیــــان
دغــه څـــلې یې ورکېښـــوده ترمیــان

ketabton.com - The Digital Library

باید عشق له لیونتوب سره پخلا شي
د دوی شخړې ته د حل لاره پیدا شي

لیونتوب چې عشق په سترګو نابینا که
ټول عالم ته یې له لاسه ځان رسوا که

پس له دې چې لیونتوب کومه خوا ځغلی
عشق دې هم له خپله ځانه سره ولی

دا به ګالي که خپه وي او که خوښ وي
باید تل د عشق د لارې عصاکش وي

له هغې ورځې راهیسې عشق جنون شو
څوک چې چا باندې مین شو جګر خون شو

بې جنونه عشق هېڅ لوری ته تلی نه شي
بې رهبره یو قدم خوځېدای نشي

د فرهاد هدف خو ځکه بې ستون دی
چې له عشق سره لازم قوي جنون دی

د تلی ، ۱
۱۳۴۴ـ کابل

ketabton.com - The Digital Library

انسان او شیطان

اوربېــــدلی مې له چــــــا نه دا قصه ده
لنـــــډکې ده خو معنـــی کې ښه اوږده ده

را روان و په ســـــاراکې یــــو لاروی
یو ببېـــــاکه بې پـــــروا د ژونـــد روی

په صـــورت بانـــدې تکړه په زړه غښتـــلی
د ځـــــوانۍ په هـــــر پیچوکې اوښتـــلی

دا ســـړی په لـــویه لار کې شهـــوانې شو
شهـوت واخیسته په ســـر او توفـــانې شو

پـــام یې وکـــه چې د زړه تســـل پیدا کـړي
خپــــل سرکشه ضرورت چېـــرې رواکړي

هلته خیــــــرمه یوه اوښه خـــــــر بېدله
د زړه غـــــوټه یې ورو ورو راسپـــړېدله

پښه یې ونیـــــوه له ټکــــه یو څه تــم شو
څـــــو پخپــــله فیصله کې مصمـــم شو

ketabton.com - The Digital Library

یو د لاستې شـــان لرګی یې راپیـــــدا که
لنـــــګوټې یې له خپـــل سره راجـــلا که

اوبنه خــــــروده همـــاسې په ورشو کې
ســـړی وتـــاړه لـــرګی ورته ورنـــو کې

د شا خوانه یې ورجــــــوره یوه زینه کـړه
بیـا یې ودربـــده او یخـه یې سینه کـــړه

چې تســکین شو پښیمـــان شو له خپل کړلو
شرمنــــــده و د زینې له جـــــوړولـــو

وې یې تو لعنت په کـــــــار شه د شیطـان
د رزیــــل د بې شرف د بې وجـــــدان

کنې چیـــرې زما خیال چېـرې دا کـــار
ولاحـــول په دې سپــی په بدکـــــردار

په ګنـــاه او په زنـــایې مبتـــلا کړم
په دې کـــــاریې ملائـــکو ته رسوا کړم

ده لا وی په بې غـــــرض شیـطان تورونه
د بـــاران غونـــدې کنځــــلې لعنتـونه

ketabton.com - The Digital Library

چې څـــــر گند شو نا څــــــاپې ورته ابلیس
سپیـــــنه ږیـــــــــره تر بیـــــــلایوې کمیس

وې یې اې حرامــــــــزاده او زنــــــاکــاره
تــــــاته کــــله مــــا ښــــــوولی دغه لاره

ځـــــــــکه هېڅــــــکله زمــــا دا تکل نه و
چې په ذهـن کې مې هسې اتـــــــــکل نه و

تا چې هــــــر چېــــرې پخپــله غول خوړلی
بیــــادې زمــــا په سپینه ږیـــــره راتپــــــلی

زه شیــــــطان یم مــــــگر دومره رزیل نه یم
دا د تــــــا غونـــــدې وحشي او ذلیـل نه یم

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English